

2. studenoga - Spomen svih vjernih mrtvih - Dušni dan A - B - C

*Ni smrt ni život, ni anđeli ni vlasti,
ni sadašnjost ni budućnost,
ni sile, ni dubina ni visina, ni ikoji drugi stvor
neće nas moći rastaviti od ljubavi Božje. (Rim 8,38sl.)*

Prvo čitanje

Izaija 25,6a.7-9

U onaj dan: Gospodin nad Vojskama spremić će svim narodima na ovoj gori gozbu od pretiline. Na ovoj gori on će raskinuti zastor što zastiraše sve narode, pokrivač koji sva plemena pokrivaše, i uništiti će smrt zasvagda. I suzu će sa svakog lica Gospodin, Bog, otrti – sramotu će svog naroda na svoj zemlji skinuti: tako Gospodin reče. I reći će se u onaj dan: Gle, ovo je Bog naš, u njega se uzdasmo, on nas je spasio; ovo je Gospodin u koga se uzdasmo! Kličimo i veselimo se spasenju njegovu!

Drugo čitanje

Filipijanima 3,20-21

Braćo i sestre! Naša je domovina na nebesima, odakle iščekujemo Spasitelja, Gospodina našega Isusa Krista: snagom kojom ima moć sve sebi podložiti on će preobraziti ovo naše bijedno tijelo i suobličiti ga tijelu svomu slavnomu.

Evandjelje

Luka 7,11-17

U ono vrijeme: Isus se uputi u grad zvani Nain. Pratili ga njegovi učenici i silan svijet. Kad se približi gradskim vratima, gle, upravo su iznosili mrtvacu, sina jedinca u majke, majke udovice. Pratilo ju mnogo naroda iz grada.

Kad je Gospodin ugleda, sažali se nad njom i reče joj: "Ne plači!" Pristupi zatim, dotače se nosila; nosioci stadoše, a on reče: "Mladiću, kažem ti, ustani!" I mrtvac se podiže i progovori, a on ga dade njegovoj majci. Sve obuze strah te slavljahu Boga govoreći: "Prorok velik usta među nama! Pohodi Bog narod svoj!" I proširi se taj glas o njemu po svoj Judeji i po svoj okolici.

Za razmišljanje

"Posred života u smrti mi smo" pjevamo u jednoj staroj crkvenoj pjesmi. Više nego tijekom godine tišti nas u ove tihe jesenske dane misao o smrti. Zašto moramo umrijeti? Je li sa smrću sve gotovo? To su pitanja koja potisnuta svakodnevnim brigama stoje negdje na pragu groblja, a približe nam se prilikom nagle smrti ili smrti drage nam osobe.

Vjera ne poriče bol i žalost zbog smrti, ali nas stalno podsjeća da je zajedništvo s Bogom jače nego raspad zemaljskog tijela i jače od svakog zemaljskog zajedništva. Bog čovjeku život ne oduzima, nego ga pretvara u život u punini.

Za vrijeme života susrećemo Boga na različite načine, ali nikada tako da bismo mogli reći kako smo sve i zauvijek shvatili. A nakon smrti ćemo ga konačno gledati. Nebo je samo drugo ime za taj konačni susret s Bogom. Možda "će nam pasti s očiju nešto poput ljuski". Onda ćemo priznati da je Bog veći od svega što smo za vrijeme života pokušali obuhvatiti riječima. Tek onda ćemo vidjeti kako nam je bio bliz u životu, pa i onda kad smo mislili da nas je napustio.

Susret s Bogom u smrti bit će ujedno i naš sud. Pritom neće biti čitana lista s našim pogreškama, nego će nas munjevitom brzinom obuhvatiti istina o vlastitom životu. I kao što se odjednom vidimo drugim očima kad srećemo dobrog i dragog čovjeka, tako ćemo pred licem Božjim uvidjeti svoju tvrdokornost, bezdušnost i samodopadnost. Sve uloge koje smo dotad igrali će prestati, a maske pasti. I u jednom jedinom trenutku postat će nam jasno da li smo život zadobili ili promašili.

Radosna vijest o uskrsnuću mrtvih na Dušni dan, koji u Crkvi slavimo već oko tisuću godina, zauzima središnje mjesto. Crkvena liturgija za pokojne puna je one snage koja dolazi iz vjere u uskrsnuće. Ta snaga i to povjerenje daju smisao ovom našem spomenu mrtvih i cilj našem životu. Ono što i kako je netko živio ima svoje posljedice i nakon smrti. Svatko će morati odgovarati pred Bogom u svojoj nezamjenljivosti i jedinstvenosti, sa svim uspjesima i neuspjesima života, sa svim susretima i odnosima. Stoga ima smisla razmišljati dalje od smrti ljudi koji su dio životnog puta išli s nama, za njih moliti i pouzdati se u njihove molitve za nas koji još živimo.

Iz grobne tame osvjetljuje Kristova uskrsna pobjeda nad smrću i naš život. To nam dočaravaju svijeće koje danas palimo na grobovima svojih preminulih. Stoga ovaj dan ne želimo proživjeti rezignirano, nego kao dan iz kojeg crpimo snagu. I dan kad molimo Boga da možemo tako živjeti i ljubiti da nam bude darovan život u društvu onih koji su puni nade prekoračili tamna vrata smrti.

2. studenoga - Spomen svih vjernih mrtvih - Dušni dan A - B - C

*Ni smrt ni život, ni anđeli ni vlasti,
ni sadašnjost ni budućnost,
ni sile, ni dubina ni visina, ni ikoji drugi stvor
neće nas moći rastaviti od ljubavi Božje. (Rim 8,38sl.)*

Prvo čitanje

Izaija 25,6a.7-9

U onaj dan: Gospodin nad Vojskama spremić će svim narodima na ovoj gori gozbu od pretiline. Na ovoj gori on će raskinuti zastor što zastiraše sve narode, pokrivač koji sva plemena pokrivaše, i uništiti će smrt zasvagda. I suzu će sa svakog lica Gospodin, Bog, otrti – sramotu će svog naroda na svojoj zemlji skinuti: tako Gospodin reče. I reći će se u onaj dan: Gle, ovo je Bog naš, u njega se uzdajmo, on nas je spasio; ovo je Gospodin u koga se uzdajmo! Kličimo i veselimo se spasenju njegovu!

Drugo čitanje

Otkrivenje 21,1-5a.6b-7

Ja, Ivan, vidjeh novo nebo i novu zemlju jer – prvo nebo i prva zemlja uminu; ni mora više nema. I Sveti grad vidjeh, novi Jeruzalem: siđe s neba od Boga, opremljen kao zaručnica nakićena za svoga muža. I začujem jaki glas s prijestolja: "Evo Šatora Božjeg s ljudima! On će prebivati s njima: oni će biti njegov narod a on će biti Bog s njima. I otrt će im svaku suzu s očiju te smrti biti više neće, ni tuge, ni jauka, ni boli biti više neće jer – prijašnje uminu." Tada Onaj što sjedi na prijestolju reče: "Evo, sve činim novo! Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak! Ja ću žednomu dati s izvora vode života zabadava. To će biti baština pobjednikova; i ja ću mu biti Bog, a on meni sin."

Evandjelje

Marko 15,33-39; 16,1-6

O šestoj uri tama nastaje po svojoj zemlji, sve do ure devete. O devetoj uri povika Isus iza glasa: "Eloi, Eloi lama sabahtani?" To znači: "Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?" Neki od nazočnih čuvši to govorahu: "Gle, Iliju zove." A jedan otrča, natopi spužvu octom, natakne

na trsku i pruži mu piti govoreći: "Pustite da vidimo, hoće li doći Ilija da ga skine." A Isus zavapi jakim glasom i izdahnu. I zavjesa se hramska razdrije nadvoje, odozgor dodolje. A satnik, koji stajao je njemu nasuprot, kad vidje da tako izdahnu, reče: "Zaista, ovaj čovjek bijaše Sin Božji!"

Kad prođe subota, Marija Magdalena i Marija Jakovljeva i Saloma kupiše miomirisa da odu pomazati Isusa. I prvog dana sedmice, veoma rano, o izlasku sunčevu, dođu na grob. I razgovarahu među sobom: "Tko će nam otkotrljati kamen s vrata grobnih?" Pogledaju, a ono kamen otkotrljan. Bijaše doista veoma velik. I ušavši u grob, ugledaju mladića zaogrnutu bijelom haljinom gdje sjedi zdesna. I preplaše se. A on će im: "Ne plašite se! Isusa tražite, Nazarećanina, Raspetoga? Uskrsnu! Nije ovdje! Evo mjesta kamo ga položili."

Za razmišljanje

"Posred života u smrti mi smo" pjevamo u jednoj staroj crkvenoj pjesmi. Više nego tijekom godine tišti nas u ove tihe jesenske dane misao o smrti. Zašto moramo umrijeti? Je li sa smrću sve gotovo? To su pitanja koja potisnuta svakodnevnim brigama stoje negdje na pragu groblja, a približe nam se prilikom nagle smrti ili smrti drage nam osobe.

Vjera ne poriče bol i žalost zbog smrti, ali nas stalno podsjeća da je zajedništvo s Bogom jače nego raspad zemaljskog tijela i jače od svakog zemaljskog zajedništva. Bog čovjeku život ne oduzima, nego ga pretvara u život u punini.

Za vrijeme života susrećemo Boga na različite načine, ali nikada tako da bismo mogli reći kako smo sve i zauvijek shvatili. A nakon smrti ćemo ga konačno gledati. Nebo je samo drugo ime za taj konačni susret s Bogom. Možda "će nam pasti s očiju nešto poput ljuski". Onda ćemo priznati da je Bog veći od svega što smo za vrijeme života pokušali obuhvatiti riječima. Tek onda ćemo vidjeti kako nam je bio bliz u životu, pa i onda kad smo mislili da nas je napustio.

Susret s Bogom u smrti bit će ujedno i naš sud. Pritom neće biti čitana lista s našim pogreškama, nego će nas munjevitom brzinom obuhvatiti istina o vlastitom životu. I kao što se odjednom vidimo drugim očima kad srećemo dobrog i dragog čovjeka, tako ćemo pred licem Božjim uvidjeti svoju tvrdokornost, bezdušnost i samodopadnost. Sve uloge koje smo dotad igrali će prestati, a maske pasti. I u jednom jedinom trenutku postat će nam jasno da li smo život zadobili ili promašili.

Radosna vijest o uskrsnuću mrtvih na Dušni dan, koji u Crkvi slavimo već oko tisuću godina, zauzima središnje mjesto. Crkvena liturgija za pokojne puna je one snage koja dolazi iz vjere u uskrsnuće. Ta snaga i to povjerenje daju smisao ovom našem spomenu mrtvih i cilj našem životu. Ono što i kako je netko živio ima svoje posljedice i nakon smrti. Svatko će morati odgovarati pred Bogom u svojoj nezamjenljivosti i jedinstvenosti, sa svim uspjesima i neuspjesima života, sa svim susretima i odnosima. Stoga ima smisla razmišljati dalje od smrti ljudi koji su dio životnog puta išli s nama, za njih moliti i pouzdati se u njihove molitve za nas koji još živimo.

Iz grobne tame osvjetljuje Kristova uskrsna pobjeda nad smrću i naš život. To nam dočaravaju svijeće koje danas palimo na grobovima svojih preminulih. Stoga ovaj dan ne želimo proživjeti rezignirano, nego kao dan iz kojeg crpimo snagu. I dan kad molimo Boga da možemo tako živjeti i ljubiti da nam bude darovan život u društvu onih koji su puni nade prekoračili tamna vrata smrti.

2. studenoga - Spomen svih vjernih mrtvih - Dušni dan A - B - C

*Ni smrt ni život, ni anđeli ni vlasti,
ni sadašnjost ni budućnost,
ni sile, ni dubina ni visina, ni ikoji drugi stvor
neće nas moći rastaviti od ljubavi Božje. (Rim 8,38sl.)*

Prvo čitanje

Mudrost 3,1-9

Duše su pravednika u ruci Božjoj, i njih se ne dotiče muka nikakva. Očima se bezbožničkim čini da oni umiru, i njihov odlazak s ovog svijeta kao nesreća; i to što nas napuštaju kao propast, ali oni su u miru. Ako su, u očima ljudskim, bili kažnjeni, nada im je puna besmrtnosti. Za malo muke zadobili su dobra velika, jer Bog ih je stavio na kušnju i našao da su ga dostojni. Iskušao ih je kao zlato u taljici i primio ih kao žrtvu paljenicu. Zato će se u vrijeme posjeta njegova zasjati, te će vrcati kao iskre u strnjici. Sudit će pucima i vladati narodima, i Gospodin će kraljevat nad njima uvijeka. Koji se u nj ufaju, spoznat će istinu, i koji su vjerni, bit će u ljubavi s njim, jer izabranici njegovi stječu milost i milosrđe.

Drugo čitanje

Rimljanima 8,31b-35.37-39

Braćo i sestre! Ako je Bog za nas, tko će protiv nas? Ta on ni svog Sina ne poštedje, nego ga za sve nas preda! Kako nam onda s njime neće sve darovati? Tko će optužiti izabranike Božje? Bog opravdava! Tko će osuditi? Krist Isus umrije, štoviše i uskrsnu, on je i zdesna Bogu – on se baš zauzima za nas! Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove? Nevolja? Tjeskoba? Pogibao? Glad? Golotinja? Progonstvo? Mač? U svemu tome nadmoćno pobjeđujemo po onome koji nas uzljubi. Uvjeren sam, doista: ni smrt ni život, ni anđeli ni vlasti, ni sadašnjost ni budućnost, ni sile, ni dubina ni visina, ni ikoji drugi stvor neće nas moći rastaviti od ljubavi Božje u Kristu Isusu Gospodinu našem.

Evandjelje

Luka 24,13-26

Gle, dvojica Isusovih učenika tog dana, prvog u sedmici, putovala u selo, koje se zove Emaus, udaljeno od Jeruzalema šezdeset stadija. Razgovarahu međusobno o svemu što se dogodilo. I

dok su tako razgovarali i raspravljali, približi im se Isus i pođe s njima. Ali prepoznati ga, bijaše uskraćeno njihovim očima. On ih upita: "Što to putom pretresate među sobom?"

Oni se, snuždeni, zaustaviše te mu jedan od njih, imenom Kleofa, odgovori: "Zar si ti jedini prolaznik u Jeruzalemu, te ne znaš što se u njemu dogodilo ovih dana?"

A on će: "Što to?" Odgovoriše mu: "Pa ono s Isusom Nazarećaninom, koji bijaše čovjek prorok – silan na djelu i na riječi pred Bogom i svim narodom: kako ga glavari svećenički i vijećnici naši predadoše da bude osuđen na smrt te ga razapeše. A mi se nadasmo da je on onaj koji ima otkupiti Izraela. Ali povrh svega toga ovo je treći dan što se to dogodilo. A zbuniše nas i žene neke od naših: u praskozorje bijahu na grobu, ali ne našavši njegova tijela, dođoše, te rekoše da su im se ukazali anđeli koji kazaše da je on živ. Odoše nato i neki naši na grob i nađoše kako žene rekoše, ali njega ne vidješe."

A on će im: "O bezumni i srca spora da vjerujete što god proroci navijestili! Nije li trebalo da Krist sve to pretrpi te uđe u svoju slavu?"

Za razmišljanje

"Posred života u smrti mi smo" pjevamo u jednoj staroj crkvenoj pjesmi. Više nego tijekom godine tišti nas u ove tihe jesenske dane misao o smrti. Zašto moramo umrijeti? Je li sa smrću sve gotovo? To su pitanja koja potisnuta svakodnevnim brigama stoje negdje na pragu groblja, a približe nam se prilikom nagle smrti ili smrti drage nam osobe.

Vjera ne poriče bol i žalost zbog smrti, ali nas stalno podsjeća da je zajedništvo s Bogom jače nego raspad zemaljskog tijela i jače od svakog zemaljskog zajedništva. Bog čovjeku život ne oduzima, nego ga pretvara u život u punini.

Za vrijeme života susrećemo Boga na različite načine, ali nikada tako da bismo mogli reći kako smo sve i zauvijek shvatili. A nakon smrti ćemo ga konačno gledati. Nebo je samo drugo ime za taj konačni susret s Bogom. Možda "će nam pasti s očiju nešto poput ljuski". Onda ćemo priznati da je Bog veći od svega što smo za vrijeme života pokušali obuhvatiti riječima. Tek onda ćemo vidjeti kako nam je bio bliz u životu, pa i onda kad smo mislili da nas je napustio.

Susret s Bogom u smrti bit će ujedno i naš sud. Pritom neće biti čitana lista s našim pogreškama, nego će nas munjevitom brzinom obuhvatiti istina o vlastitom životu. I kao što se odjednom vidimo drugim očima kad srećemo dobrog i dragog čovjeka, tako ćemo pred licem Božjim uvidjeti svoju tvrdokornost, bezdušnost i samodopadnost. Sve uloge koje smo dotad igrali će prestati, a maske pasti. I u jednom jedinom trenutku postat će nam jasno da li smo život zadobili ili promašili.

Radosna vijest o uskrsnuću mrtvih na Dušni dan, koji u Crkvi slavimo već oko tisuću godina, zauzima središnje mjesto. Crkvena liturgija za pokojne puna je one snage koja dolazi iz vjere u uskrsnuće. Ta snaga i to povjerenje daju smisao ovom našem spomenu mrtvih i cilj našem životu. Ono što i kako je netko živio ima svoje posljedice i nakon smrti. Svatko će morati odgovarati pred Bogom u svojoj nezamjenljivosti i jedinstvenosti, sa svim uspjesima i neuspjesima života, sa svim susretima i odnosima. Stoga ima smisla razmišljati dalje od smrti ljudi koji su dio životnog puta išli s nama, za njih moliti i pouzdati se u njihove molitve za nas koji još živimo.

Iz grobne tame osvjetljuje Kristova uskrsna pobjeda nad smrću i naš život. To nam dočaravaju svijeće koje danas palimo na grobovima svojih preminulih. Stoga ovaj dan ne želimo proživjeti rezignirano, nego kao dan iz kojeg crpimo snagu. I dan kad molimo Boga da možemo tako živjeti i ljubiti da nam bude darovan život u društvu onih koji su puni nade prekoračili tamna vrata smrti.

2. studenoga - Spomen svih vjernih mrtvih - Dušni dan A - B - C

*Ni smrt ni život, ni anđeli ni vlasti,
ni sadašnjost ni budućnost,
ni sile, ni dubina ni visina, ni ikoji drugi stvor
neće nas moći rastaviti od ljubavi Božje. (Rim 8,38sl.)*

Prvo čitanje

Mudrost 4,7-15

Pravednik, ako i umre prijevremeno, naći će mir. Jer duljina dana ne čini starost časnom, niti se ona mjeri brojem godina. Već razboritost – to su sjedine ljudske, i krepostan život – zrela starost. I jer je ugađao Bogu, On ga je zavolio, i jer je živio među grešnicima, On ga je uzeo k sebi.

Uzdignut je da zloća ne bi izopačila njegov razbor, ili da mu himba ne zavede duše. Jer blještavilo opačine zasjenjuje dobro, i vihor požude izopačuje dobru dušu. Stekavši savršenstvo u malo vremena, dugo je živio; i jer mu je duša bila draga Gospodu, On ga je hitro izbavio od zloće oko njega.

Svjetina sve to vidi, ali ne shvaća; njima i ne pada na um da milost i milosrđe pripadaju izabranicima Gospodnjim i zaštita njegovim svetima.

Drugo čitanje

1. Solunjanima 4,13-18

Braćo i sestre! Nećemo da budete u neznanju glede onih koji su usnuli, da ne tugujete kao ostali, koji nemaju nade. Doista, ako vjerujemo da Isus umrije i uskrsnu, onda će Bog i one koji usnuše u Isusu privesti zajedno s njime. Ovo vam, uistinu, velimo po riječi Gospodnjoj: mi živi, preostali za Dolazak Gospodnji, nećemo preteći one koji su usnuli. Jer, sam će Gospodin – na zapovijed, na glas arkandjelov, na zov trublje Božje – sići s neba, i najprije će uskrsnuti mrtvi u Kristu, a zatim ćemo mi živi, preostali, zajedno s njima biti poneseni na oblacima u susret Gospodinu, u zrak. I tako ćemo uvijek biti s Gospodinom. Tješite se dakle uzajamno ovim riječima!

Isus stiže u Betaniju i nađe da je Lazar već četiri dana u grobu. Betanija bijaše blizu Jeruzalema otprilike petnaest stadija. A mnogo Židova bijaše došlo tješiti Martu i Mariju zbog brata njihova. Kad Marta doču da Isus dolazi, pođe mu u susret, dok je Marija ostala u kući. Marta reče Isusu: "Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro. Ali i sada znam: što god zaišteš od Boga, dat će ti." Kaza joj Isus: "Uskrsnut će brat tvoj!" A Marta mu: "Znam da će uskrsnuti o uskrsnuću u posljednji dan." Reče joj Isus: "Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li ovo?"
Odgovori mu: "Da, Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, Onaj koji dolazi na svijet!"

Za razmišljanje

"Posred života u smrti mi smo" pjevamo u jednoj staroj crkvenoj pjesmi. Više nego tijekom godine tišti nas u ove tihe jesenske dane misao o smrti. Zašto moramo umrijeti? Je li sa smrću sve gotovo? To su pitanja koja potisnuta svakodnevnim brigama stoje negdje na pragu groblja, a približe nam se prilikom nagle smrti ili smrti drage nam osobe.

Vjera ne poriče bol i žalost zbog smrti, ali nas stalno podsjeća da je zajedništvo s Bogom jače nego raspad zemaljskog tijela i jače od svakog zemaljskog zajedništva. Bog čovjeku život ne oduzima, nego ga pretvara u život u punini.

Za vrijeme života susrećemo Boga na različite načine, ali nikada tako da bismo mogli reći kako smo sve i zauvijek shvatili. A nakon smrti ćemo ga konačno gledati. Nebo je samo drugo ime za taj konačni susret s Bogom. Možda "će nam pasti s očiju nešto poput ljuski". Onda ćemo priznati da je Bog veći od svega što smo za vrijeme života pokušali obuhvatiti riječima. Tek onda ćemo vidjeti kako nam je bio bliz u životu, pa i onda kad smo mislili da nas je napustio.

Susret s Bogom u smrti bit će ujedno i naš sud. Pritom neće biti čitana lista s našim pogreškama, nego će nas munjevitom brzinom obuhvatiti istina o vlastitom životu. I kao što se odjednom vidimo drugim očima kad srećemo dobrog i dragog čovjeka, tako ćemo pred licem Božjim uvidjeti svoju tvrdokornost, bezdušnost i samodopadnost. Sve uloge koje smo dotad igrali će prestati, a maske pasti. I u jednom jedinom trenutku postat će nam jasno da li smo život zadobili ili promašili.

Radosna vijest o uskrsnuću mrtvih na Dušni dan, koji u Crkvi slavimo već oko tisuću godina, zauzima središnje mjesto. Crkvena liturgija za pokojne puna je one snage koja dolazi iz vjere u uskrsnuće. Ta snaga i to povjerenje daju smisao ovom našem spomenu mrtvih i cilj našem životu. Ono što i kako je netko živio ima svoje posljedice i nakon smrti. Svatko će morati odgovarati pred Bogom u svojoj nezamjenljivosti i jedinstvenosti, sa svim uspjesima i neuspjesima života, sa svim susretima i odnosima. Stoga ima smisla razmišljati dalje od smrti ljudi koji su dio životnog puta išli s nama, za njih moliti i pouzdati se u njihove molitve za nas koji još živimo.

Iz grobne tame osvjetljuje Kristova uskrsna pobjeda nad smrću i naš život. To nam dočaravaju svijeće koje danas palimo na grobovima svojih preminulih. Stoga ovaj dan ne želimo proživjeti rezignirano, nego kao dan iz kojeg crpimo snagu. I dan kad molimo Boga da možemo tako živjeti i ljubiti da nam bude darovan život u društvu onih koji su puni nade prekoračili tamna vrata smrti.